

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1566/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милоје Томић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Казнено поправни завод за малолетнике у Ваљеву, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 801/19 од 15.03.2019. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 801/19 од 15.03.2019. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 801/19 од 15.03.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован предлог тужиоца од 02.02.2017. године за понављање поступка правноснажно завршеног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4507/11 од 17.04.2012. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по предлогу за понављање.

Против решења другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба паничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 412. у вези са чланом 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, пресудом Основног суда у Ваљеву П1 145/11 од 25.08.2011. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете мање исплаћене зараде за период од 01.01.2007. године до 14.01.2011. године исплати укупно 414.620,82 динара у месечним износима и са припадајућом законском затезном каматом, ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим обавезана је тужена да тужиоцу изврши уплату доприноса и пореза надлежним фондовима ПИО, социјалног и здравственог осигурања, који се по закону плаћају из зараде за обавезно социјално осигурање за период од 01.01.2007. године до 14.01.2011. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 83.680,00 динара. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4507/11 од 17.04.2012. године преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца у целости, чиме је поступак правоснажно завршен.

Тужилац је 02.02.2017. године поднео предлог за понављање поступка из разлога предвиђених чланом 422. тачка 9. и 11 ЗПП (погрешно се позивајући на члан 426. тачка 10 ЗПП), наводећи да је средином јануара 2017. године сазнао за одлуку Уставног суда Уж 8442/2013 од 13.01.2016. године, којом је усвојена Уставна жалба ББ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5335/13 од 19.09.2013. године и пресуде Првог основног суда у Београду П1 5566/11 од 10.05.2013. године и утврђено да је подносиатељки Уставне жалбе повређено право на једнаку заштиту права зајемчену чланом 36. став 1. Устава РС, а да се подносиатељка уставне жалбе налази у истој правној ситуацији као и тужилац. Навео је и да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2533/15 од 02.12.2016. године, којом је одлучивано о истоветној чињенично-правној ствари донета различита одлука у односу на пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 4507/11 од 17.04.2012. године, за коју је тужилац подено предлог за понављање поступка. Тужилац сматра да је реч о новој чињеници, на основу које би за тужиоца била донета повољнија одлука да је та чињеница била употребљена у ранијем поступку. Из ових разлога, тужилац је предложио да се дозволи понављање правоснажно окончаног поступка. На основу утврђених чињеница нижестепени суд је одбио предлог за понављање поступка применом члана 422. тачка 9. и 11. ЗПП, налазећи да разлози за понављање поступка нису основани.

По оцени Врховног касационог суда правилна је одлука нижестепеног суда којом је одбијен предлог за понављање поступка, јер нису испуњени услови за понављање поступка.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек који се подноси против правоснажне одлуке, чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на коме је заснована одлука која се предлогом побија, као и најтежих повреда одредаба парничног поступка. Овај правни лек има за циљ да се у поступку који је покренут предлогом, после наступања правоснажности, неправилна односно незаконита судска одлука укине, да се поново расправе спорна питања и донесе правилна и законита одлука.

Одредбом члана 422. тачка 9. ЗПП прописано је да се поступак који је правоснажно завршен може по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, тачком 11. истог члана, прописано је да се поступак који је одлуком суда правоснажно завршен, може поновити по предлогу странке, ако

је у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку, а чланом 423. став 2. истог закона, прописано је да у том случају понављање поступка може се дозволити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком.

По оцени Врховног касационог суда, разлози које тужилац наводи не могу да буду основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2533/15 од 02.12.2016. године, у вези спора по тужби тужилаца против Републике Србије, у којој је реч о сличном чињеничном и правном односу, не представља нову чињеницу, нити нови доказ у смислу члана 422. тачка 9. ЗПП, који би могао водити понављању правноснажно окончаног поступка. Наиме, потребно је да је реч о новим чињеницама или новим доказима за које странка није знала до доношења правноснажне судске одлуке, али су те чињенице и докази постојали, само нису били познати странци, па их није могла употребити, што значи да оба услова морају да буду кумулативно испуњена, што у овој ситуацији није случај. Осим тога, заузимање другачијег правног становишта о спорном питању у првостепеној, односно другостепеној одлуци која је донета после правноснажно завршеног поступка не представља нову чињеницу на основу које би се могло тражити понављање поступка, нити је та околност предвиђена као разлог за понављање поступка из члана 422. ЗПП. Такође, одлуком Уставног суда Уж 8442/2013 од 13.01.2016. године није утврђена повреда или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчених Уставом у овом парничном поступку, чије понављање тужилац тражи, те како у смислу цитиране одредбе члана 422. тачка 11. ЗПП произилази да одлука Уставног суда којом је утврђена повреда може бити разлог за понављање поступка само у парничном поступку у коме је та одлука донета. Имајући у виду напред наведено, као и чињеницу да у односу на тужиоца није донета одлука Уставног суда, нити постоји одлука Уставног суда која би имала проширено дејство у конкретној правној ствари, нити се применом члана 87. Закона о Уставном суду дејство одлука Уставног суда на које се тужилац позива може проширити на тужиоца, односно иста не представља разлог за понављање поступка, то је правилан је закључак нижестепеног суда да нису испуњени услови да се у конкретном случају дозволи понављање поступка пред другостепеним судом.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 412. став 5. у вези са чланом 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић